

Георги Русафов
Хитрата лисица

Един ден лъвът, повелителят на Тъмния лес, свикал подчинените си животни от цялата гора, па им рекъл:

– Така както живеем сега, народе мой, не може повече да продължава: за смях на света сме станали с грозните си кръвопролития, които се разгарят всеки ден, всяка нощ между нас! Вече не мога да се покажа пред очите на другите владетели от срам, че народът ми се самоизяжда, като че ли всичките ми поданици са един на друг люти врагове... Ето защо заповядвам от днес нататък да заживеем в мир и любов; помислете как да сторим това!

Животните помислили, помислили и на края решили да започнат всяка неделя да се събират всички в дома на някого от тях. Така ще се сприятелят неусетно, ще свикнат да живеят дружно, ще сложат край на крамолите. И за да почетат повелителя си, наумили най-напред да идат нему на гости.

Когато се събрали мирно и кротко пред бърлогата на господаря им, лъвът навел сконфузено глава и със забит в земята поглед промърморил:

– Скъп на сърцето ми мой народе, преди да ви разтворя вратите на покоите си, трябва да ви напомня, че като всеки лъв и аз не се храня с трева, а с месо, затуй при мене понамираiswa мъничко на лошо.

– Нищо, господарю, нищо... – прекъснали го в един глас животните, щастливи, че най-сетне ще могат да влязат като гости в дома на своя властелин, който до този ден всякога заобикаляли със свити от страх сърца. – Няма да ти връзваме кусур за това!

Ала щом лъвът разтворил вратите на дома си за своите гости и вътре влязла първа сърната, нежното животно, свикнало да диша само ароматите на девствените горски поляни, тозчас сбърчило ноздри и викнало потресено:

– Майко мила, наистина колко грозно вони при тебе, господарю – как можеш да живееш в такова вмирано жилище?!

И като се въртнала чевръсто, сърната понечила да се измъкне от бърлогата на своя повелител. Но лъвът я спрял със страшен рев и я повалил само с един удар на тежката си лапа. Сетне посочил на останалите животни безжизненото ѝ тяло, па изръмжал яростно:

– Чухте ли какви слова изрече тази нещастница за покоите на вашия повелител?!... Ако аз преди малко ви казах, че при мене мъничко понамираiswa, сторих го от скромност, а не да разтворя устата на глупците за одумки на дома ми... Е, кажете ми сега вие правичката, наистина ли чак толкова вони в моите покои?

Смразени от страшния лъвски рев и изплашени от грозната

разправа на домакина със сърната, животните дълго мълчали, скупчени в най-тъмния кът на бърлогата. На края от купчината се отделила маймуната и като започнала да се разхожда ухилена навред из господарския дом и да вдишва с престорена наслада вмирисания въздух, взела да нарежда с меден угоднически гласец:

– Чудя се и се мая, господарю, как тази глупава сърна можа да изрече такава долна клевета за жилището ти! Та при тебе не само че не мирише лошо, а дори ухае на цъфнали сладкодъхи цветя, дъхти ми така хубаво, сякаш се намирам в розова градина... Ами да!

Но ласкавите думи на маймуната за дома му вместо да укротят гнева на лъва, още повече го разярили:

– Млък, лицемерке! – изревал за втори път грозно той. – За какви цъфнали сладкодъхи цветя ми плещеш тука, за каква розова градина ми мърмориш, като че ли аз не знам на какво мирише в собственото ми жилище!... Да се подиграваш с повелителя на Тъмния лес ли си решила, нещастнице!

И преди маймуната да отвърне нещо, побеснелият лъв повалил и нея при сърната. После изгледал със страшен поглед скупчените в ъгъла изплашени животни и изведнъж се обърнал към лисицата:

– Кажи ми ти, лисано, истината: вони ли при мене, или ухае на розова градина, както ме уверяваше глупавата маймуна?

Щом чула името си и разбрала какво иска от нея повелителят на Тъмния лес, лисицата погледнала най-напред плахо към погубената правдолюбива сърна, сетне към трупа на лицемерната маймуна, па като пропъзляла по корем до краката на лъва, подсмъркнала два-три пъти и изплакала жално:

– Прости ми, господарю, но сега не мога да изпълня желанието ти, че от цяла седмица съм хремава – позволи ми да ти отговоря, когато оздравея!

След туй хитрушата побързала да напусне по-скоро страшната бърлога. Подир нея се измъкнали тихомълком едно след друго и останалите животни, за да не помислят никога вече отново да си гостуват.

КРАЙ

© Георги Русафов

Сканиране, разпознаване и редакция: moosehead, 2008

Издание:

Приказки от български писатели
Издаелство „Български писател“, 1981 г.
с/о Jusautor Sofia

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9143>]